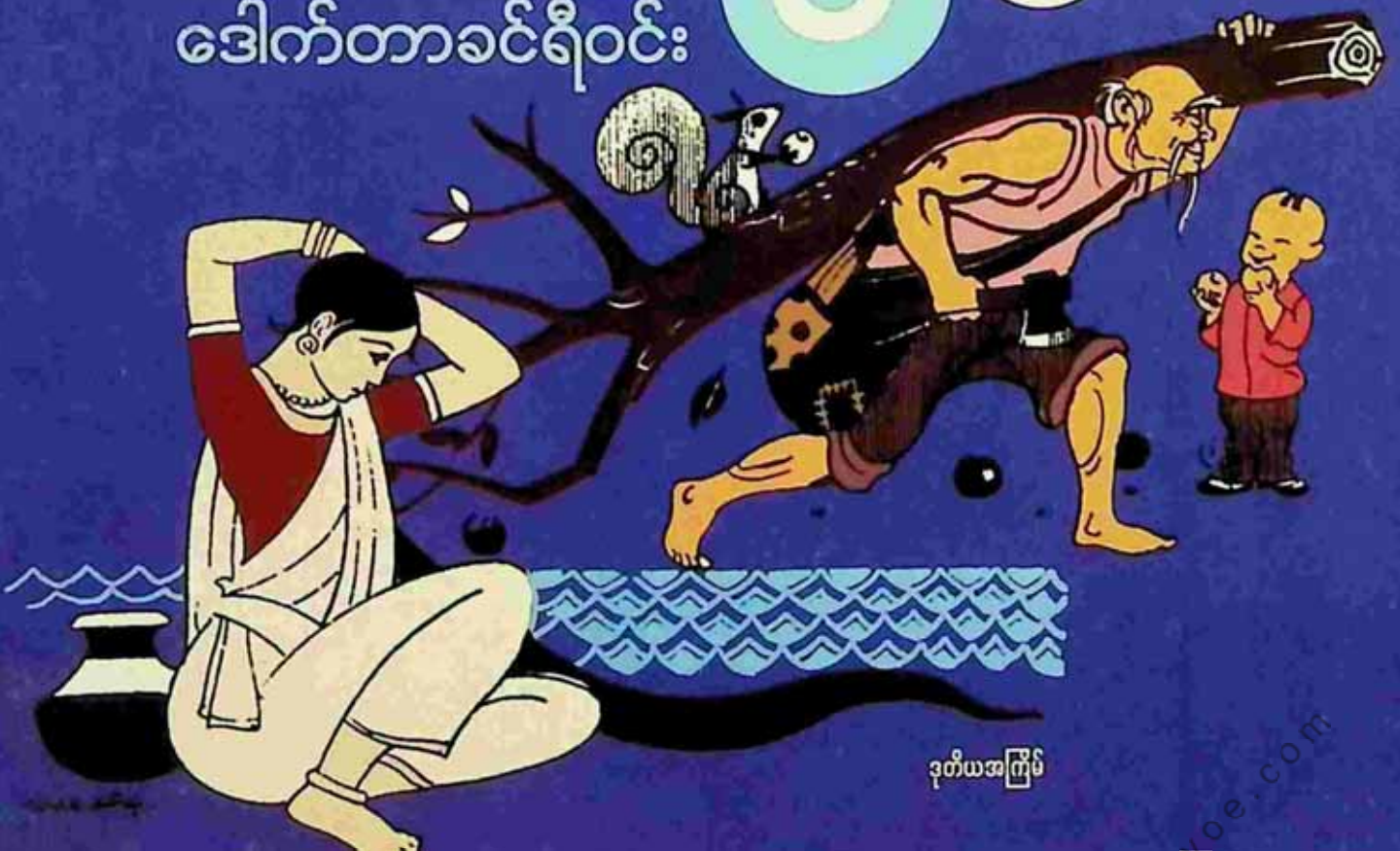

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မင်္ဂလာစောင်မယ်

တာတာ အိပ် ပုံပြင်များ

ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း

ဒုတိယအကြိမ်

mgjoe.com

မင်္ဂလာမောင်မယ် ကမ္ဘာပုံပြင်များ

- ▶ မင်္ဂလာမောင်မယ် ထုတ်ဝေသည်။ စာစောင်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော ပုံပြင်များကို စုစည်း
- ▶ မြန်မာအပါအဝင် ကမ္ဘာပုံပြင်များ သုံးတွဲပေါင်း ပုဒ်ရေ (၁၀၀) ကျော် ပါဝင်သည်။
- ▶ မင်းယုဝေနှင့် ငွေတာရီ၏သမီး ဒေါက်တာခင်ရီဝင်းက ရွေးချယ်၍ ဆီလျော်အောင် မြန်မာပြန်ဆိုသည်။
- ▶ ကလေး၊ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူကြီးအားလုံး နှစ်သက်စေရမည်။ အသိပညာ တိုးပွားစေရမည်။
- ▶ ပန်းချီဦးစိန်နှင့် ပန်းချီဖော်မောင် တို့၏ သရုပ်ဖော်ပန်းချီပုံများဖြင့် ပူးတွဲထုတ်ဝေသည်။

ISBN 9789997110893

9 789997 110893

1,000.00KS

မင်္ဂလာခေတ်မယ်ကတ္တရာပြင်များ(ခ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၀၀၉၅၁၀၀၇ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၁၄၂၅၁၂၀၇ တို့ဖြင့်

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးစိန်၏ သရုပ်ဖော်ပုံကို မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၁၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမင်း

မာတိကာ

အမှာစာ		... ..	၇
ကန်တော့ပန်း		... ..	၉
သူရဲကောင်းသားအဖ	(ပါးရှားပုံပြင်)	... ..	၁၁
မောင်ပန်းသီး	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၇
ဆုသုံးဆု	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၂၃
ရွှေဆံထိုးပျောက်မှု	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၂၇
ရွှေလည်ဆွဲ	(သီရိလင်္ကာပုံပြင်)	... ..	၃၁
သွေးရင်းသားရင်း	(ဗီယက်နမ်ပုံပြင်)	... ..	၃၅
သားကောင်းရတနာ	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၄၀
သတ္တိရှင်	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၄၄
လက်ဆောင်	(ဂျာမန်ပုံပြင်)	... ..	၄၇
အမြင်မှန်ရသူ	(ထိုင်းပုံပြင်)	... ..	၅၀
ပညာရှိမင်းသား	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၅၅
ပညာရှိအဘိုးအို	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၆၀
လိုတရကျောက်	(ဗီယက်နမ်ပုံပြင်)	... ..	၆၄
ထူးဆန်းသောမိန်းမပျို	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၆၉
မိတ်ဆွေလေးဦး	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၇၃
ယုန်ပညာရှိ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၇၆
မသေနိုင်သူ	(စပိန်ပုံပြင်)	... ..	၈၀

ထူးဆန်းသောအရုပ်ကလေး	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၈၄
မိုးပျံလယ်သမား	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၈၉
ရွှေအိုးကြီး	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၉၂
ထူးဆန်းသောဥကြီး	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၉၅
စေးနဲ့သောသစ်သီးသည်	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၉၈
မြင်းကလေး	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၀၂
ကြေးမုံထဲကမိခင်	(ဂျပန်ပုံပြင်)	... ..	၁၀၅
သမီးထူး	(တရုတ်ပုံပြင်)	... ..	၁၁၀
သူ့အကျိုးဆောင်သူ	(ဆိုဗီယက်ပုံပြင်)	... ..	၁၁၃
သမီးပညာရှိ	(သီရိလင်္ကာပုံပြင်)	... ..	၁၁၈
ဦးခေါင်းနှစ်လုံး၊ လက်လေးဖက်နှင့်လူ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၂၁
အရှုံးမပေးသောမင်းသား	(အီဂျစ်ပုံပြင်)	... ..	၁၂၅
လိုတရကြိမ်လုံး	(ကော့ကေးရှပ်ပုံပြင်)	... ..	၁၃၁
ပျားရည်တစ်စက်	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၃၆
အရည်အချင်းရှိသူ	(မြန်မာပုံပြင်)	... ..	၁၃၈
အကြံပိုင်သူ	(ဟော်လန်ပုံပြင်)	... ..	၁၄၀
ဉာဏ်ကြီးရှင်	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၄၄
စိတ်ကောင်းရှိသူ	(ဘင်္ဂါလီပုံပြင်)	... ..	၁၄၈
စေးနဲ့သူ	(အိန္ဒိယပုံပြင်)	... ..	၁၅၂
ထူးဆန်းသောမိန်းမသုံးဦး	(ဆွီဒင်ပုံပြင်)	... ..	၁၅၆
ဝမ်းဘဲသုံးကောင်	(အီတလီပုံပြင်)	... ..	၁၆၁

အမှာစာ

ဆရာမင်းယုဝေနှင့် ဆရာမ ငွေတာရီတို့၏ သမီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ခင်ရီဝင်း (Ph.D.) သည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများမှ လက်လှမ်းမီရာ ပုံပြင်များကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဆရာမင်းယုဝေ၏ အကူအညီဖြင့် ရှာဖွေ ရွေးချယ်ပြီးလျှင် မြန်မာ ဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ယင်းတို့ကို ဆရာ မင်းယုဝေက တည်းဖြတ်ပေး ပါသည်။

ထို့နောက် မင်္ဂလာမောင်မယ် စာစောင်သို့ ပေးပို့ရာ မင်္ဂလာမောင်မယ် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကလည်း နှစ်သက် ရွေးချယ်၍ လစဉ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထို ပုံပြင်များသည် ရသမြောက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ သင်ခန်းစာ ပါ၍ အကျိုးပြု ပုံပြင်များလည်း ဖြစ်သည်။ ဖတ်ရှုသူတို့ကို စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းများ ပေါ်ထွန်းလာအောင်လည်း စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ လိမ္မာ ရေးခြား ရှိလာအောင်လည်း အကျိုးပြုနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို မင်္ဂလာမောင်မယ် စာစောင်တွင် ဖော်ပြရုံမျှမက တစ်ပေါင်းတည်း ဖတ်ရှု လက်စွဲပြုနိုင်အောင် စုစည်း၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ ထုတ်ဝေရာ၌ ပထမတွဲ (ပုံပြင် ၃၈ ပုဒ်) ကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယတွဲ (ပုံပြင် ၄၁ ပုဒ်) ကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တတိယတွဲ (ပုံပြင် ၅၄ ပုဒ်) ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် အသီးသီး ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ဤပုံပြင်များသည် ကလေးလူငယ်များ အတွက်သာမက လူရွယ်၊ လူကြီး များအတွက်ပါ အကျိုးပြုသော ပုံပြင်များ ဖြစ်၍လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိစဉ်တင်ဆက်အပ်ပါသည်။

စီစဉ်သူ
mgjoe.com

ဒေါက်တာခင်ရီဝင်း (Ph.D.)

- * ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဦးဝင်းမောင် (မင်းယုဝေ) နှင့် ကွယ်လွန်သူ ကဗျာ စာဆို ဒေါ်ခင်ရီ (ငွေတာရီ) တို့၏ သမီးဖြစ်သည်။
- * ရန်ကုန်မြို့၊ စိန်ဂျွန်း ကွန်ဗင့် (ယခု အ.ထ.က ၂ လသာ)၊ အ.မ.က (၃) ဗဟန်း၊ အ.ထ.က (၂) ဗဟန်းနှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာသင်ယူခဲ့သည်။
- * ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ အောင်သည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် မြန်မာစာ အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးဘွဲ့၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ (PhD) တို့ကို အသီးသီး ရရှိခဲ့သည်။
- * မြန်မာစာ နည်းပြ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လှိုင်နယ်မြေ)၊ မြန်မာစာ လက်ထောက်ကထိက (တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်)၊ မြန်မာစာကထိက (ဒဂုံတက္ကသိုလ်)၊ (ထားဝယ်တက္ကသိုလ်) တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ မြန်မာစာကထိက (ဌာနမှူး) အဖြစ် အမျိုးသား စီမံခန့်ခွဲမှုပညာ ကောလိပ် (ဗိုလ်တထောင်)တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။

ကန်တော့ပန်း

ကွယ်လွန်သူ ကျေးဇူးရှင် မိခင်
ကဗျာစာဆို ငွေတာရီ(ဒေါ်ခင်ရီ) ကို
ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။

ခင်ရီဝင်း

လူ့ဘုံပျော်ညောင်း၊ ဗိမာန်မြောင်းလည်း
ဇာတ်ပေါင်းပြီးချုပ်၊ စာကိုးအုပ်ဖြင့်
ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်၊ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်၏
တိုက်ရိုက်နတ်နား၊ ကြားပါလေ၍
နာစေခလို၊ တောင့်တဆိုသည်
ကုသိုလ်ဝေငှ၊ ဆင့်လောင်းတည်း

(ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ကိုးခန်းပျို့)

---

mgyc.com

mgyc.com

သူရဲကောင်း သားအပ

ရှေးအခါက ပါရှားပြည်တွင် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏ အမည်မှာ ‘ရပ်စတန်’ ဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်ပွဲတိုင်း၌ အနိုင် ရရှိသော နာမည်ကျော် စစ်သူကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကျော်ကြားမှု သတင်းမှာ လူတိုင်း၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားလျက် ရှိသည်။ သူ့ကိုလည်း အားလုံးက ချစ်ခင် လေးစားကြသည်။

တစ်နေ့သော် ပါရှန်း သူရဲကောင်း ရပ်စတန်သည် ဝေးလံသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ရသည်။ ထိုကျွန်းကို အုပ်စိုးသော ဘုရင်တွင် ‘တမိနာ’ အမည်ရှိ သမီးတော် တစ်ပါး ရှိသည်။ ဘုရင်သည် ရပ်စတန်ကို သဘောကျကာ သူ၏ သမီးတော်နှင့် လက် ဆက်ပေးသည်။ ရပ်စတန်သည် ထိုကျွန်းတွင် တစ်နှစ်နှင့် တစ်လကြာ နေထိုင်သည်။ ထို အချိန်တွင် ဇနီးသည်မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ။ သူသည် သားယောက်ျားလေးကို အလိုရှိသည်။ မကြာမီ သူသည် ထိုကျွန်းမှ သူ နေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာရသည်။

မပြန်မီတွင် ဇနီးသည်အား သူ၏ လက်မောင်းတွင် အမြဲ ဆင်မြန်းထားသော အဖိုး တန် အဆောင် လက်ဖွဲ့ကို ပေးသည်။

“နှမတော်၊ တကယ်လို့ မင်းမှာ သားယောက်ျားလေး မွေးခဲ့ရင် မောင် အခုထားခဲ့တဲ့ လက်ဖွဲ့ကို သားတော်ရဲ့ လက်မောင်းမှာ ပတ်ထားပေးပါ။ သားတော်လေး ကြီးပြင်းလာတဲ့

အခါ ဒီလက်ဖွဲ့နဲ့အတူ မောင့်ထံကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သားကလေးရဲ့ လက်မောင်းမှာ ဆင်မြန်းထားတဲ့ ဒီလက်ဖွဲ့ကို ကြည့်ပြီး မောင့်ရဲ့သားတော် ဖြစ်ကြောင်း သိပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သမီးမွေးရင်တော့ မောင့်ဆီကို မလွှတ်ပါနဲ့။ နှမတော်သာ ခေါ်ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်ဖွဲ့ကိုတော့ သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆင်မြန်းပေးထားပါ”

ဤသို့ မှာကြားပြီးနောက် သူသည် သူ့နေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူ၏ဇနီးရှိရာ ကျွန်းသို့ တစ်ခေါက်မျှ ပြန်မရောက်တော့ပေ။

မကြာမီပင် ရပ်စတန်၏ ဇနီးသည် သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် မွေးဖွားသည်။ သို့သော် သူသည် ‘မိန်းကလေး မွေးဖွားသည်’ ဟု လိမ်ညာကာ ရပ်စတန်ထံ သတင်းပို့စေသည်။ သူသည် သူ၏ သားကလေးနှင့် ခွဲရမည်ကို အလွန်ပင် စိုးရိမ်ရှာသည်။ သူသည် သားကလေးကို သူ့ထံတွင်သာ ထာဝရ နေစေလိုသည်။ ရပ်စတန်သည် သမီးကလေး မွေးဖွားကြောင်း အကြောင်းကြားသည်ကို သိရလျှင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ပြင် ဇနီးသည် တမိနာ အပေါ်တွင်လည်း ချစ်ခင်မှု လျော့နည်းသွားသည်။ “သမီးကလေး မွေးဖွားမည့်အစား သားကလေး မွေးဖွားပါက ကောင်းလေစွ” ဟုလည်း မြည်တမ်းမိလေသည်။ ရပ်စတန်၏ သားကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာသည်။ သူငယ်ကလေးသည် ဖခင်ကဲ့သို့ပင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး စသည်တို့ အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။ သူ၏အမည်မှာ ‘ဇိုးရပ်’ ဟု ခေါ်တွင်သည်။ သူသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ကျွန်းတွင် သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ သူ့နိုင်ငံတွင် သူ့ကို လက်ရုံးရည်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ သူသည် သူ့ဖခင် သူ့ရဲကောင်းကြီး အကြောင်းကို သူ့မိခင်ထံမှ အကုန်အစင် ကြားသိခဲ့ရသည်။ သူသည် သူ့ဖခင် သူ့ရဲကောင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အလွန်ပင် စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

သူသည် သူ့ဖခင်၏ ခြေရာကို နင်းနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဖခင်အား ပြသလိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့မိခင်ထံ ခွင့်ပန်ကာ ဖခင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ တာတာလူမျိုးနှင့် ပါရုန်းလူမျိုးများ စစ်ဖြစ်နေကြသည်။ ဇိုးရပ်သည် တာတာလူမျိုးများနှင့် ဝင်ရောက် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စစ်မြေပြင်တွင် သူ့ဖခင် ရပ်စတန်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ‘သူ၏ အစွမ်းသတ္တိကို သူ့ဖခင်အား ပြသခွင့် ရမည်’ ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ဖခင်နှင့် တွေ့ရသောအခါ ဖခင်အား သူ့အကြောင်း ပြောပြမည်။ သူ့ဖခင် သူ့ရဲကောင်းကြီး၏ ချီးကျူးခြင်းကိုလည်း ခံယူမည်ဟူ၍ မျှော်မှန်းထားသည်။

မကြာမီ ဇိုးရပ်က ပါရုန်းလူမျိုးများထဲမှ အစွမ်းဆုံး သူရဲကောင်းနှင့် မိမိ ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်လိုကြောင်း ပါရုန်းလူမျိုးများထံ အကြောင်းကြားစာ ပို့လိုက်သည်။ ပါရုန်းလူမျိုးများသည် ဤသူရဲကောင်း လူငယ်ကလေးကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ရုတ်တရက်သော် တွေဝေသွားကြသည်။ ထို့နောက်မှ သူတို့ထဲတွင် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန် ရှိသေးကြောင်း သတိရကြသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ရပ်စတန်သည် ဘုရင်နှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်မည့်ပွဲ၌ သူတို့ဘက်မှ ရှုံးနိမ့်ပေတော့မည်။ ပါရုန်းလူမျိုးတို့အတွက် ဂုဏ်ပျက်ပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပါရုန်းသူရဲကောင်းများသည် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်ထံသို့ သွားကြသည်။ သူတို့စိတ်တွင် 'ရပ်စတန်သည်သာ ပါရုန်းပြည်၏ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်လိမ့်မည်' ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့က "သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်ခင်ဗျာ၊ သူရဲကောင်းကြီး သာလျှင် ပါရုန်းပြည်၏ ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကောင့် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ပေးပါ" ဟု ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြသည်။

ရပ်စတန်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤစကားကို ကြားလျှင် သူသည် သွေးပွက်ပွက် ဆူသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ တစ်ယောက် အတွက်နှင့် တိုင်းပြည်ကို မနစ်နာစေလိုပေ။ သို့သော် သူသည် ပါရုန်းနိုင်ငံ၏ ဂုဏ်ဆောင် သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန် အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သာမန် စစ်သည်တော်တစ်ဦး အနေဖြင့်သာ မထင်မရှား ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်သည်။

ပါရုန်း စစ်စခန်းတွင် အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ဘက်မှ ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူရဲကောင်း ရရှိကြပေပြီ။ သို့သော် လူနည်းစုကသာ ထိုသူသည် ရပ်စတန် ဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်။ အများစုမှာ မသိကြပေ။

မကြာမီပင် သူရဲကောင်း နှစ်ဦးတို့သည် ညီညာပြန်ပြူးသော မြေကွက်လပ်ကြီး တစ်ခု ပေါ်တွင် ရင်ဆိုင်မိကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သားအဖမှန်း မသိရှာပေ။ ရပ်စတန်သည် ဇိုးရပ်၏ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော သူရဲကောင်းကလေး ဇိုးရပ်ကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် အထူးပင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက "ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့တိုင်းပြည်ကိုသာ ပြန်ပါကွယ်။ ငါနဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘာကြောင့် မင်းရဲ့အသက်ကို အဆုံးရှုံး ခံချင်ရတာလဲ။ ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ကတော့ မင်း ရှုံးနိမ့်ရတော့မှာပဲ" ဟု ပြောလေသည်။

ဇိုးရပ်သည် ရပ်စတန်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် အလွန်ပင် ချစ်ခင်သွားသည်။ သူသည် ရပ်စတန်ထံ ပြေးသွားပြီး “ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ရပ်စတန် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

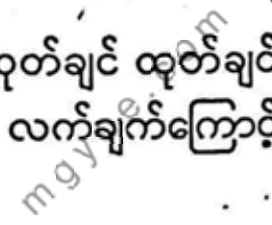
ထိုအခါ ရပ်စတန်၏စိတ်၌ ‘ဤသူငယ်သည် တိုက်ခိုက်လိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ သူတိုင်း ပြည်သို့ ပြန်သွားလိုသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရပ်စတန်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဟု ပြောကာ လူပုံအလယ်တွင် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားနေတော့မည်’ ဟု ထင်မှတ်သွားသည်။ သူသည် ဤသို့ သူ့ရဲဘော်ကြောင်မှုမျိုးကို မနှစ်သက်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူက “ဒီမှာ သူငယ်၊ ငါဟာ ရပ်စတန် ဟုတ်မဟုတ် ဘာမှ မေးနေစရာ မလိုဘူး။ တိုက်ခိုက်ဖို့သာ လိုရင်းပါ။ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဇိုးရပ်သည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူ့ရဲကောင်းပီပီ မခံချင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရပ်စတန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လုံများကို ကိုင်စွဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် လက်ရည်ညီနေသည့် အတွက် မည်သူမျှ ထိုခိုက်ဒဏ်ရာ မရကြပေ။

အတန်ကြာသော် ရပ်စတန်သည် သူ၏ လေးလံလှသော တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ဇိုးရပ်ရှိရာ သို့ အားကုန် လွှဲ၍ ပေါက်လိုက်သည်။ ဤသို့ ပေါက်လိုက်မှုကြောင့် ဇိုးရပ်သည် ဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူ၏ လက်ထဲမှ ဒိုင်းမှာလည်း ဘေးသို့ လွင့်ကျသွားသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရပ်စတန် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ၏ အလေးချိန်ကို မဟန်နိုင်ဖြစ်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ထိုချိန်တွင် ဇိုးရပ်သည် ရပ်စတန်ကို အလွယ်တကူ သတ်နိုင်သော အခြေတွင် ရှိသွားသည်။ သို့သော် သူက “ပြောစမ်းပါ ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားဟာ သူ့ရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ရပ်စတန် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေသွားကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရပ်စတန်သည် ဇိုးရပ်ထံမှ နူးညံ့ချိုသာသော ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကြားရလျှင် မခံချင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လဲနေရာမှ ထကာ “လူကလေး၊ မင်းစကားတွေကို ရပ်လိုက်တော့။ ငါဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်တော့။ တိုက်ကြရအောင်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဇိုးရပ်သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့ဓားကို မထုတ်ချင် ထုတ်ချင် ဖြင့် ထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ရပ်စတန်နှင့် တိုက်ခိုက်သည်။ ရပ်စတန်၏ လက်ချက်ကြောင့်

သူ၏ သံမဏိဓားနှင့် သံချပ်ကာ အင်္ကျီတို့သည် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကုန်သည်။ သူသည် ရပ်စတန် ၏ ရှေ့တွင် အကူအညီမဲ့စွာ ရပ်၍နေသည်။

ရပ်စတန်သည် ယခုအခါ အခွင့်ကောင်းပင်။ သူသည် “ရပ်စတန်ကွ” ဟု နှုတ်မှ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ လုံကြီးဖြင့် ဇိုးရပ်ရှိရာသို့ တစ်အား လွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။ “ရပ်စတန်” ဟူသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဇိုးရပ်သည် အံ့ဩကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏ လက်တွင်းရှိ ဒိုင်းကြီးပင် မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် သူသည် ရပ်စတန်၏ လှံချက် ထိမှန်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ရပ်စတန်သည် လဲကျသွားသော ဇိုးရပ်၏ အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဇိုးရပ်သည် ဝေဒနာ ခံစားကာ ညည်းညူနေရင်းမှ “သူရဲကောင်းကြီးခင်ဗျာ၊ အသင်က ကျွန်တော့်ကို သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်စတန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကသာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်အားတွေကို ဆုတ်ယုတ်သွားစေပြီး ရှုံးနိမ့်စေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကြာကြာ အသက်မရှည်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေ ရပ်စတန်ဟာ ခင်ဗျားကို လက်စားလာချေမှာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရပ်စတန်ရဲ့ သားဗျာ။ ကျွန်တော် သေရမှာ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ရပ်စတန်ကို မတွေ့လိုက်ရဘဲ သေသွားရတာကိုပဲ ဝမ်းနည်းလှပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရပ်စတန်၏ မျက်လုံးထဲတွင် အမှောင်ထုကြီး ဖုံးအုပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ယခုတိုင် ဇိုးရပ်ကို သူ့သားမှန်း မသိရှာ။ သူက “လူကလေးရယ်၊ မင်းဟာ မကြာခင် သေတော့မှာပါ။ မသေခင်မှာ ဘာကြောင့်များ လိမ်ညာပြီး ပြောနေရတာလဲ။ သူရဲကောင်း ရပ်စတန်မှာ သားမရှိပါဘူး။ သူ့ဇနီး တမိနာက သမီးကလေးပဲ မွေးတာပါ။ ဒီ သမီးကလေးဟာ သူ့မိခင်နဲ့အတူ ဟိုအဝေးကြီးက ကျွန်းမှာ နေပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကိုကြားသော် ဇိုးရပ်သည် ပြုံးလိုက်ကာ “အဖေ၊ ကျွန်တော်ဟာ သေခါနီးမှာ မဟုတ်တာတွေ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေဟာ တမိနာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သားဖြစ်ပါတယ်။ မယုံရင် သက်သေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ‘လက်ဖွဲ့’ကို ကြည့်ပါ။ ဒီလက်ဖွဲ့ဟာ အဖေက အမေ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဖွဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဇိုးရပ်သည် သူ့လက်မောင်းမှ လက်ဖွဲ့ကို ပြလိုက်သည်။ လက်ဖွဲ့ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်စတန်သည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာ ကြက်သေသေနေတော့သည်။ သူသည် သေချာစေရန် လက်ဖွဲ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်သည်။ သူသည် စိတ်ထိခိုက်မဆုံး ရှိသည်။ သူသည် ရင်နာစွာဖြင့် “လူကလေးရယ် ငါဟာ မင်းရဲ့အဖေ ရပ်စတန်ပါပဲကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မေ့မြောသွားသော ဇိုးရပ်ကို ပွေ့ချီကာ ကြင်နာယုယစွာ နမ်းရှုပ်ရှာသည်။ ဤသို့ နမ်းရှုပ်နေစဉ်မှာပင် ဇိုးရပ်သည် သူ့ဖခင်၏ လက်ပေါ်တွင် သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ ဖခင်ကို မသေမီ တွေ့လိုသော ဇိုးရပ်၏ ဆန္ဒကား ပြည့်ဝခဲ့ပေပြီ။

ကောင်းကင်တွင် နေမင်းကြီးသည် ဝင်ခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ ညနေခင်း၏ အမှောင်ရိပ်များသည် ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုပမာ တဖြည်းဖြည်း ကျလာနေသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ စစ်တပ်များသည် ကရုဏာသက်ဖွယ် ကောင်းသော ဤမြင်ကွင်းကို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြသည်။ သူတို့၏ အလယ်တွင်ကား သူရဲကောင်းကြီး ရပ်စတန်သည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလျက် သူ့သားကလေး ဇိုးရပ်၏ အလောင်းဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေသည်။

(ပါရှားပုံပြင်)

မောင်ပန်းသီး

တစ်ရံရောအခါ ဂျပန်ပြည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအို ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ရှိသည်။ သူတို့သည် လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အလွန်ဆင်းရဲပြီး ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင် ရှာဖွေ စားသောက်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သားသမီး အလွန်လိုချင်ကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း 'သားသမီး ရပါစေ' ဟူ၍ ဆုတောင်းသည်။ သို့သော်လည်း အိုမင်းသော အရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် သူတို့တွင် သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားပေ။

တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် ထင်းခွေရန် တောထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အဘွားအိုမှာ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်များလျှော်ရန် မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သော် အဘွားအိုသည် အဝတ်များကို မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် တင်၍ လျှော်သည်။ ထိုစဉ် မြစ်အတွင်း၌ အလွန်ကြီးမားသော အရာဝတ္ထု တစ်ခု မျောပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဘွားအိုသည် ထိုအရာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။ အနီးသို့ရောက်သော် ထိုအရာမှာ အလွန်ကြီးမားသော ပန်းသီးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဘွားအိုလည်း ထိုပန်းသီးကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဆင်း၍ ဆယ်ယူသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုအတွက် အိမ်သို့ ယူဆောင်သွားသည်။

အိမ်သို့ရောက်သော် အဘွားအိုသည် ထိုပန်းသီးကြီးကို ပန်းကန်ပြားကြီး တစ်ခုထဲတွင် ထည့်ကာ အဘိုးအိုအတွက် အသင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ မကြာမီ အကိုးအို အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ အဘွားအိုသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်ကာ အဘိုးအို၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးသည်။ နှုတ်မှလည်း “မြန်မြန် လာစမ်းပါတော်၊ ရှင့်အတွက် အကောင်းဆုံး အစာ စီမံထားပါတယ်” ဟု ပြောဆိုသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် အလွန် ဝမ်းသာ ကျေနပ်သွားသည်။ သူသည် အိမ်သို့ရောက်သော် လက်များကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးပြီးလျှင် စားရန် ပြင်ဆင်သည်။ သူသည် ပန်းသီးကြီးကို တွေ့လျှင် အံ့ဩလွန်းသည့်အတွက် သူ့ဇနီးသည်အား “ဘယ်က ရခဲ့သလဲ” ဟု မေးသည်။

အဘွားအိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် ဓားတစ်ချောင်းကို ယူကာ ပန်းသီးကြီးကို အလယ်တည့်တည့်မှ ခွဲလိုက်သည်။ ထိုသို့ ခွဲလိုက်သည်နှင့် ပန်းသီးကြီး အတွင်းမှ “နေကြပါဦးခင်ဗျာ၊ နေကြပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ လှီးမိပါ့မယ်” ဟူသော အသံကလေးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဘိုးအို ဇနီးမောင်နှံလည်း အံ့ဩတကြီးဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ပန်းသီးကြီးထဲမှ အလွန် ချောမောလှပသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဘိုးအို ဇနီးမောင်နှံအဖို့ သူတို့မျက်စိကို သူတို့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုသူငယ်ကလေးက “မကြောက်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အဘိုးတို့ အဘွားတို့ရဲ့ သားသမီးလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းတဲ့ အနေနဲ့ နတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို အဘိုးတို့ဆီ လွှတ်လိုက်တာပါ” ဟု နူးညံ့ ချိုသာစွာ ပြောပြသည်။

အဘိုးအို ဇနီးမောင်နှံမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်လာကြသည်။ သူတို့၏ ဆုတောင်းကား ပြည့်ခဲ့လေပြီ။ သူတို့သည် သူငယ်ကလေးကို ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ ပန်းသီးအတွင်းမှ ရရှိသည်ကို အစွဲပြုကာ သူငယ်ကလေး၏ အမည်ကိုလည်း ‘မောင်ပန်းသီး’ ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အလုပ်ကို တိုး၍လုပ်ကာ မောင်ပန်းသီးကို ကောင်းစွာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ မောင်ပန်းသီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာရာ ၁၅ နှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် သန်မာထွားကျိုင်းပြီး သတ္တိရှိရုံမက ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ချောမောလှပပေသည်။ ထို့ပြင် သူနှင့်ရွယ်တူ အခြား ယောက်ျားလေးများထက်လည်း ပို၍ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံပေသည်။

တစ်နေ့သော် သူသည် အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုအား “အဖေတို့ အမေတို့၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်ခွင့်ပေးပါ” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက “ငါတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ မလိုပါဘူး သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိပါရစေကွယ်” ဟု မေးသည်။

မောင်ပန်းသီးက “ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ တော်တော်ဝေးဝေးက ကျွန်းမှာ ဓားပြတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီဓားပြတွေဟာ နှစ်စဉ် လာရောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက် ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အဲဒီကျွန်းကိုသွားပြီး ဓားပြတွေကို နှိမ်နင်းလိုပါတယ်။ သူတို့မရှိမှ လူအများဟာ ကောင်းကောင်း နေနိုင်ကြပါရပါမယ်။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် အဖေတို့ အမေတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်လိုပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

၁၅ နှစ်သားကလေး မောင်ပန်းသီး၏ စကားများသည် အခြားသူများအဖို့ ဆိုပါက ရယ်ဖွယ်သာ ဖြစ်နေပေမည်။ သို့သော် အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုကား မောင်ပန်းသီး၏ အစွမ်း သတ္တိကို သိရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားကို ယုံကြည်သည်။ သူတို့သည် သားကလေး မောင်ပန်းသီးနှင့် မခွဲလိုပေ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျော ခဲ့ပေသည်။ သွားခါနီးတွင် သူတို့က မောင်ပန်းသီးအား “လိမ္မာတဲ့ ငါတို့သားကလေး ဘေးရန် ကင်းပါစေ။ ဓားပြတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရာမှာ အောင်ပွဲခံနိုင်ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သ ကြရှာသည်။ အဘွားအိုက မောင်ပန်းသီး လမ်းတွင်စားရန် ဆန်ဖြင့် မုန့်များ ပြုလုပ်ပေးလိုက် သည်။ မောင်ပန်းသီးသည် ထိုမုန့်များကို ယူကာ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

မောင်ပန်းသီးသည် ခရီးထွက်လာရာ မကြာမီ မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ခေတ္တနားကာ အပန်းဖြေရင်း ပါလာသော မုန့်များကို ထုတ်၍စားသည်။

ထိုသို့ စားနေစဉ် သူ့အနီးသို့ အလွန်ကြီးမားသော ခွေးကြီးတစ်ကောင် ရောက်လာ သည်။ ထိုခွေးကြီးသည် သူ၏သွားများကို ဖြဲလျက် မောင်ပန်းသီးအား ကိုက်မည့်ဟန် ပြု သည်။ ထို့ပြင် ခွေးကြီးက “ငါ့ပိုင်နက်ထဲကို ဘာကြောင့် ဝင်ရတာလဲ။ မင်းမှာ ပါလာတဲ့ မုန့်တွေအားလုံး ငါ့ကိုပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် မင်းကို တစ်စစီ ဖြစ်သွားအောင် ကိုက်ပစ်လိုက် မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

မောင်ပန်းသီးက ခြေစုံရပ်လျက် “ငါ့နာမည် မောင်ပန်းသီးဆိုတာ မင်း မကြားဖူးဘူး လား။ ငါဟာ ဓားပြတွေရှိရာ ကျွန်းကို သွားပြီး နှိမ်နင်းမယ့်သူပဲ။ သတ္တိရှိရင် ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဤစကားကို ကြားသည်နှင့် ခွေးကြီးသည် အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ ခွေးကြီးက “မောင်ပန်းသီးဆိုတာ အရှင်လား။ အရှင်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်ုပ်အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အရှင်သွားရာနောက်ကို ကျွန်ုပ် လိုက်ပါရစေ။ ကျွန်ုပ်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားပါ” ဟု တောင်းပန်ရှာသည်။

မောင်ပန်းသီးက “ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုကာ သူ့တွင် ပါလာသော မုန့်အနည်းငယ်ကို ခွေးကြီးအား ချကျွေးသည်။ မုန့်များကို စားပြီးနောက် ခွေးကြီးသည် မောင်ပန်းသီးနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လေတော့သည်။

အတန်ကြာ သွားမိသော် သူတို့သည် လမ်းတွင် မျောက်ကလေး တစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ ထိုမျောက်ကလေးကို ခွေးကြီးက ကိုက်မည်ပြုသည်။ မောင်ပန်းသီးက မကိုက်ရန် ဟန့်တားပြီးလျှင် မျောက်ကလေးကိုပါ သူနှင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

လမ်းတွင် အလွန်လှပသော ငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ပြန်သည်။ ခွေးသည် ငှက်တို့ကို ကိုက်မည်ပြုရာ မောင်ပန်းသီးက ရှေးနည်းအတိုင်း ဝင်ရောက် ကယ်ဆယ်ရပြန်သည်။ ထိုငှက်ကိုလည်း သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

မကြာမီပင် သူတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ကြသည်။ သူတို့သည် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကြည့်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရန် အခက်တွေ့နေကြသည်။

ထိုစဉ် ငှက်ကလေးက “ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်း မြင်တယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။ မောင်ပန်းသီးလည်း ငှက်ကလေးအား ရွက်သင်္ဘောဆီသို့ စေလွှတ်ကာ သူတို့အား တင်ဆောင် ခေါ်သွားရန် အကူအညီ တောင်းခံစေသည်။ မကြာမီ ရွက်သင်္ဘောသည် ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာကာ မောင်ပန်းသီး၊ ခွေးနှင့် မျောက်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ငှက်ကလေးမှာ သင်္ဘောပေါ်မှ ဝဲပျံကာ လိုက်ပါလာသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဓားပြများနေထိုင်ရာ ကျွန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ရဲတိုက်ကြီး၏ ပတ်လည်တွင် မြင့်မားသော နံရံကြီးများ ကာရံထားသည်။ ထိုရဲတိုက်ကြီး အတွင်း၌ ဓားပြများ နေထိုင်ကြသည်။

မောင်ပန်းသီးက ငှက်ကလေးအား ခေါ်ကာ “ငှက်ကလေး၊ မင်းက ရဲတိုက်ရဲ့ အပေါ်နားက ပျံဝဲပြီး သူတို့ကို ဒေါသဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြ။ သူတို့ မင်းဆီမှာ အာရုံရောက်နေတုန်း ငါတို့က ရဲတိုက်ထဲကို အလစ်မှာ ဝင်မယ်” ဟု ပြောသည်။ ငှက်ကလေးကလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဆိုကာ ရဲတိုက်ပေါ်တွင် ပျံဝဲလိုက်၊ ဓားပြတို့၏ ဦးခေါင်းများပေါ်သို့

ဆင်းတော့မည့်ဟန် ပြုလိုက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရန်စသည်။ ဓားပြများသည် ဒေါသဖြစ်ကာ
ငှက်ကလေး ကြောက်ရွံ့စေရန် အမျိုးမျိုး ခြောက်လှန့်ကြသည်။ သို့သော် ငှက်ကလေးက
မကြောက်။ တစ်ဖန် သူတို့သည် သူတို့အနီးသို့ ငှက်ကလေး မလာစေရန် တုတ်များဖြင့်
ပစ်ခတ် ခြောက်လှန့်ကြသည်။ သို့သော် ငှက်ကလေးသည် ဟိုဘက်ပျံလိုက်၊ သည်ဘက်ပျံ
လိုက် လုပ်နေသဖြင့် တုတ်များသည် ငှက်ကလေးကို မထိဘဲ ဓားပြတို့၏ ဦးခေါင်းများပေါ်သို့
သာ ပြန်၍ကျကုန်သည်။ သူတို့သည် အလွန်ပင် ဒေါသဖြစ်ကြပြန်သည်။

ငှက်ကလေးက တစ်ဖက်တွင် ဤသို့ အယောင်ပြနေစဉ် မောင်ပန်းသီး၊ ခွေးကြီးနှင့်
မျောက်တို့သည် ရဲတိုက်၏ တံတိုင်းကြီးများ အတွင်းသို့ အခြားတစ်လမ်းမှ ဝင်ရောက်လာ
ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သော် အချုပ်အနှောင် ခံနေရသော လှပသည့်
မိန်းမပျိုကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြသည်။ မိန်းမပျိုကလေးများသည် ငိုကြွေးနေကြရှာ
သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မောင်ပန်းသီးက မိန်းမပျိုကလေးများထံသို့ သွားကာ “မမတို့ ဘယ်သူတွေပါလဲ။
ဘာကြောင့် ခုလို ငိုကြွေးနေကြတာလဲ” ဟု မေးသည်။

မိန်းမပျိုကလေးများက “မမတို့က အမတ်ကြီးရဲ့ သမီးတွေပါ။ ဓားပြတွေက ဖမ်းဆီး
လာပြီး ချုပ်နှောင်ထားတာပါ။ မမတို့ကို ကယ်ပါဦး” ဟု ပြန်ပြောသည်။ မောင်ပန်းသီးလည်း
“ကောင်းပြီ၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့တော့။ ဒီရဲတိုက်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရမယ် ဆိုတာသာ
ပြောပါ။ မမတို့ကို ကျွန်တော် ကယ်မယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုကလေးများက ရဲတိုက်ကြီး၏ ဝင်ပေါက်မှာ သော့ခတ်ထားပြီး
ထိုသော့ကို ဝင်းတံခါး၏ အလွန်မြင့်သော နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ဤတွင် မျောက်ကလေးသည် ဝင်းတံခါး၏ ဆင့်တန်းများပေါ်တွင် တွဲလဲခိုကာ သော့ကို
လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် သော့ကို မောင်ပန်းသီးထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ မောင်ပန်းသီးသည်
ဝင်းတံခါးများကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ကာ မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်သည်။ ထို့
နောက် သူတို့အား ထိုနေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေစေသည်။ မောင်ပန်းသီး၊ ခွေးကြီးနှင့် မျောက်
တို့သည် ဓားပြများနှင့် ငှက်ကလေး တွေ့ဆုံ တိုက်ခိုက်နေသော နေရာသို့ အလျင်အမြန်
သွားကြသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သော် သူတို့သည် ငှက်ကလေးကို ကူညီ တိုက်ခိုက်ပေးကြ
သည်။ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ မောင်ပန်းသီးသည် သူ့တွင် ပါလာသော ဓားကြီးဖြင့်
ရန်သူများကို ခုတ်သည်။ ခွေးကြီးသည် ရန်သူများကို ကိုက်သည်။ မျောက်ကလေးသည် သူ၏

လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်သည်။ ငှက်ကလေးကလည်း အောက်သို့ ပျံဆင်းလာကာ ရန်သူများကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးသည်။

သူတို့၏ ညီညီညာညာ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မကြာမီပင် ရန်သူ အကြီးအကဲမှတစ်ပါး ကျန်သူအားလုံး သေဆုံးသွားကြသည်။ မောင်ပန်းသီးက ရန်သူ အကြီးအကဲအား “မင်းကို အကျဉ်းသားဖြစ် ဖမ်းလိုက်ပြီ” ဟု ပြောသည်။

မောင်ပန်းသီးက သူ့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ ရဲတိုက်ကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ရဲတိုက် အပြင်ဘက်တွင် စောင့်နေသော မိန်းမပျိုကလေး နှစ်ဦးက သူတို့အား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ပြန်လာကြသည်။ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သော် သူတို့စီးလာသော ရွက်သင်္ဘောကြီးက အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုရွက်သင်္ဘောကြီးဖြင့်ပင် နေရင်းဒေသသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နေထိုင်ရာ ကျွန်းသို့ ရောက်သော် ဘုရင်ထံ သွားရောက်ကာ အကျိုးအကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်ကြသည်။ ဖမ်းဆီးခဲ့သော ဓားပြကြီးကိုလည်း ဘုရင်ထံ အပ်ကြသည်။ သူတို့၏ အောင်မြင်မှုသတင်းကို ကြားလျှင် ဘုရင်နှင့်တကွ မြို့သူမြို့သား အားလုံးသည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ သူတို့ကို ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးကြသည်။ ဘုရင်ကလည်း သူတို့အား ဆုတော် လာဘ်တော်များ ချီးမြှင့်သည်။ မောင်ပန်းသီး၏ မိဘများမှာလည်း သားကလေးအတွက် အထူးပင် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ကြသည်။ မောင်ပန်းသီးသည် ရရှိသော ဆုလာဘ် ရွှေငွေ အားလုံးကို အဘိုးနှင့် အဘွားအား ပေးအပ်လေသည်။ သူတို့ သားအမိ သားအဖ သုံးဦးတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြပေတော့သည်။

(ဂျပန်ပုံပြင်)

ဆုသုံးဆု

ရှေးသရောအခါ မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခု အနီးရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် တံငါသည် တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် မြစ်အတွင်းရှိ ငါးများကို ဖမ်းယူကာ ဈေးသို့ နေ့စဉ် သွားရောက် ရောင်းချသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်အတန်ကြာသောအခါ သူသည် သူပိုင်ငွေများ စုဆောင်းမိလာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မကျေနပ်နိုင်။ အလွန်တရာ ကပ်စေးနှံ့ပြီးလျှင် ငွေကို အလွန် ခုံမင်လေသည်။

တစ်နေ့သော် သူသည် မြစ်ထဲ၌ ငါးဖမ်းနေစဉ် အလွန်ကြီးမားသော ငါးကြီးတစ်ကောင် ကို ဖမ်းမိသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပိုက်ကွန်ကို ရေထဲမှ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သော် ငါးကြီးကို ပိုက်ကွန်ထဲမှ ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်သော် ငါးကြီးက “ကျွန်တော့်ကို ရေထဲ ပြန်လွှတ်ပေးပါ ခင်ဗျာ၊ ရှိခိုးပါရဲ့” ဟု ပြောဆို တောင်းပန်သည်။

တံငါသည်လည်း ငါးကြီးထံမှ စကားပြောသံ ကြားရလျှင် လွန်စွာ အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော် သူက “ဘာကြောင့် ပြန်လွှတ်ပေးရမှာလဲ၊ မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းကို ဈေးမှာ သွားရောင်းရင် ငါ ပိုက်ဆံ အများကြီးရမှာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

mgyoe.com

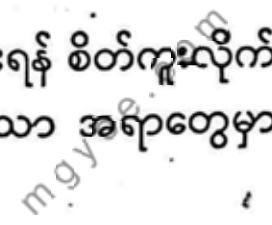
ဤတွင် ငါးကြီးက “ပိုက်ဆံရတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟာ စာခြားငါးတွေလို သာမန်ငါးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပေးရင် ခင်ဗျားမှာ အံ့ဖွယ် အကျိုးထူးကို ခံစားရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ တံငါသည်က “မင်းပြောတာကို ငါ မယုံပါဘူး။ ဒီလို ဖမ်းမိတဲ့ ငါးတိုင်းကို သာ ငါ ပြန်လွှတ်နေရမယ်ဆိုရင် ငါ့အဖို့ ရောင်းစရာငါး ဘယ်မှာကျန်တော့မလဲ။ မင်းကို မလွှတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ တံငါသည်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငါးကို လက်တွင်း၌ ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ သူသည် ငါးကြီးကို ကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။ အလွန်ကြီးမားသော ငါးကြီးကို ဖမ်းမိသည့်အတွက် ထိုငါးကြီးကို ရောင်းချခြင်းဖြင့် ငွေများစွာ ရမည့်အရေးကို တွေးကာ ဝမ်းသာနေသည်။

အချိန်မှာ နံနက်စောစော ဖြစ်၍ ဈေးတွင် ရောင်းသူ ဝယ်သူများဖြင့် စည်ကားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တံငါသည်သည် ဈေးချိန်အမိ ရောင်းချရန် နောက်ထပ် ငါးများ ဖမ်း ဆီးလိုသည်။ သူသည် ငါးကြီးကို တောင်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ကာ ဆက်လက် ငါး ဖမ်းရန် ပိုက်ကွန်ကို မြစ်အတွင်းသို့ ထပ်မံ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ပိုက်ကွန်အတွင်း ငါးများ မိလာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရင်း သူသည် ငါးကြီးကို ထည့်ထားသည့် တောင်းထဲသို့ ထပ်မံ၍ ကြည့်မိပြန်သည်။ ငါးကြီးသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၍ သူ့အား ကြည့်ရင်း “ကျွန်တော့် ကို လွတ်ပေးပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပေးရင် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ လိုတရတဲ့ ဆုသုံးဆု ပေးပါ့မယ်။ ကြိုက်ရာဆု သုံးဆုကို တောင်းပါ” ဟု ပြောသည်။ တံငါသည်လည်း ငါးကြီး၏ စကားကို စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငါးကြီး၏ ကမ်းလှမ်း ချက်ကို သဘောတူလိုက်သည်။ သူသည် ငါးကြီးကို မြစ်အတွင်းသို့ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ငါးကြီးသည် တံငါသည်ကို လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်သွားသည်။ “အခုလို ကျွန်တော့်ကို လွတ်ပေးတဲ့အတွက် အလွန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဆု သုံးဆု ပေးခဲ့ပါရစေ။ ဒီဆုကတော့ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အရာကို စိတ်ထဲက တောင့်တပြီး နှုတ်က ဆိုလိုက်ပါ။ ခင်ဗျား တောင့်တသမျှ သူ့အလိုလို ပြည့်ဝသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆုက များများတော့ တောင်းလို့မရဘူး၊ သုံးကြိမ်ပဲ တောင်းလို့ရမယ်။ ဒါကိုတော့ သတိပြု စေလိုပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် မြစ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။

တံငါသည်လည်း ငါးကြီး၏ ပြောစကားတိုင်း ဆုတစ်ခုခုကို တောင်းရန် စိတ်ကူးလိုက် သည်။ သို့သော် သူသည် အလွန် လောဘကြီးသူ ဖြစ်ရကား လိုချင်သော အရာတွေမှာ

များနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘာဆုကို တောင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကြံရာမရဖြစ်ကာ သူ၏ ပိုက်ကွန်များ၊ တောင်းများကို သယ်ဆောင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ 'ဆုတောင်းဖို့ ကိစ္စကို အိမ်ကျမှပဲ ငါ့မိန်းမနဲ့ တိုင်ပင်တော့မယ်' ဟုလည်း စိတ်တွင်းမှ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

သူသည် အိမ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ရောက်ချင်နေသည်။ အလျင်လို အနှေးဖြစ် ဆိုသကဲ့သို့ပင် သူ၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာသော မြင်းမှာ ထော့ကျိုးထော့ကျိုး ဖြစ်ကာ လမ်းကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ ခရီးမတွင် ဖြစ်ရသည်။ သူသည် စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ မြင်းကို မြန်မြန်သွားစေရန် တုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် မြင်းသည် အရိုက်ခံရစဉ် ခဏမှာသာ မြန်မြန်ပြေးသွားသည်။ ပြီးလျှင် ပြန်၍ နှေးသွားသည်။ မြင်းကလေးသည် ယိမ်းယိုင်နေပြီ။ အားအင် ကုန်ခန်းနေပုံ ရပေသည်။ တံငါသည်သည် မြင်းကလေးကို ကြည့်ကာ စိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည်။ သူက မြင်းကလေးအား "မင်းဟာ အလကားကောင်ပဲ၊ အစားတွေ နင်းကန်စားပြီး လမ်းကျတော့ ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဒါလောက် ပျင်းလှတဲ့အကောင် ခြေထောက်တွေ ကျိုးသွားပါစေ" ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းကလေးသည် ခြေထောက်များအားလုံး ကျိုးကာ မြေပေါ်သို့ ရုတ်တရက် လဲကျသွားတော့သည်။ တံငါသည်လည်း အလွန် ထိတ်လန့်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ငါးကြီးပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။ သူ့အနေနှင့် ငါးကြီးပေးခဲ့သော ဆုသုံးဆုအနက် တစ်ဆုကို တောင်းခဲ့မိပြီ မဟုတ်ပါလော။ အကယ်၍ မြင်းကလေး၏ ခြေထောက် ပြန်ကောင်းသွားစေလိုပါက နောက်ထပ်မ ဆုတစ်ဆုကိုသာ ထပ်တောင်းခွင့် ရတော့မည်။

သူသည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှည်းတစ်စီး လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အနီးသို့ရောက်လျှင် သူသည် ထိုလှည်းကို အကူအညီ တောင်းခံကာ သူ၏ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အိမ်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ခြေကျိုးနေသော မြင်းကိုမူ ထိုနေရာတွင်ပင် ထားခဲ့ရပေသည်။ သူသည် သူ့မြင်း ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် လှည်းကြုံလိုက်ခငွေ ပေးခြင်းတို့အတွက် စဉ်းစားကာ တစ်လမ်းလုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏အိမ်သို့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ၏ဇနီးသည် ငါးတစ်ကောင်မှ မပါဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ခင်ပွန်းကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ ထို့ပြင် အိမ်မှ ပါသွားသော မြင်းကိုလည်း မတွေ့ရသောအခါ ပိုမို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ ခင်ပွန်းသည်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးသည်။

သို့သော် တံငါသည်သည် ဇနီးသည်အား ဘာမျှ ပြန်မဖြေပေ။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် တောင်းရန် ကျန်ရှိနေသေးသော ဆုနှစ်ဆုနှင့် သူ၏ မြင်းကလေး ဆုံးရှုံးရသည့် အကြောင်း များကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် နန်းတော်ကြီး တစ်ဆောင်နှင့် စိန်ရွှေ၊ ကျောက်မျက် ရတနာ အဖိုးတန်များ၊ တိရစ္ဆာန်များနှင့် အခြား အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို အလိုရှိသည်။ ထို အရာများကိုသာ ရလိုက်လျှင် သူ့အဖို့ အလွန် ပျော်ရွှင်ပေမည်။

သူသည် ဤသို့ စဉ်းစား တွေးတောနေစဉ် ဇနီးသည်က “ရှင်မြင်း ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ထပ်မံ မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ဤတွင် ဇနီး သည်သည် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ “ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မမေးတာကို မဖြေတာလဲ။ မြင်း ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဇနီးသည်က ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။

တံငါသည်သည် ငါးကြီးပေးလိုက်သော လိုတဆု နှစ်ဆုအတွက်ကိုသာ စဉ်းစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးပျက်အောင် လာလုပ်သဖြင့် ဇနီးသည်ကို စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“မင်းဟာ မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဘာကြောင့် ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ ထပ်တလဲလဲ မေးပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ။ မင်းပါးစပ် ဟမရဘဲ ပိတ်နေပါစေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇနီးဖြစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကပ်ကာ ပိတ်သွားတော့သည်။ ငါးကြီးပေးထားသော ဒုတိယမြောက်ဆုသည် ပြီး မြောက်သွားပြန်လေသည်။

သူ၏ဇနီးသည် သူ့အဖြစ်ကိုသူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ သူသည် စကား လုံးဝပြော၍ မရတော့ပေ။ သူသည် ကယ်ဆယ်မည့်သူ ဝေးနေသော သူ့အဖြစ်အတွက် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယိုနေမိရှာသည်။ တံငါသည်လည်း သူ၏ မိုက်မဲမှုအတွက် နောင်တကြီးစွာ ရလျက်ရှိသည်။ သူသည် ဇနီးဖြစ်သူ စကားပြန်ပြောနိုင် ရေးအတွက် “ကျွန်ုပ်ဇနီး၏ ပိတ်နေသောပါးစပ် နဂိုအတိုင်း ပွင့်ပါစေ” ဟူ၍ ဆိုလိုက်ရသည်။

ဇနီးသည်လည်း ပါးစပ်ဟနိုင်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ငါးကြီးပေးလိုက်သော ဆု သုံးဆုကား ပြီးမြောက်သွားသဖြင့် သူသည် နောက်ထပ် ဆုတောင်း၍ မရတော့ပေ။ သူ၏ မိုက်မဲမှု၊ လောဘကြီးမှု၊ ဒေါသကြီးမှု၊ နှုတ်မစောင့်မှုတို့အတွက် နောင်တရမဆုံး ရှိလေသည်။

(အိန္ဒိယပုံပြင်)

ရွှေဆံထိုးပျောက်မှု

တစ်ခါက တရုတ်ပြည်ရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူငယ်ကလေး၏ မိဘများမှာ သူငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား အဒေါ်ဖြစ်သူက ကောက်ယူ မွေးမြူကာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်ကလေး အသက် ၁၂ နှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်နေ့ သော် သူငယ်ကလေး၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ပိုင်ဆိုင်သော အဖိုးတန်သည့် ရွှေဆံထိုး တစ်ချောင်းသည် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူသည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်လျက် အိမ်ဖော်များအား ရွှေဆံထိုးထို နေရာအနံ့ ရှာဖွေစေသည်။ အိမ်ဖော်များသည် အိမ်အမိုးမှ ကြမ်းပြင်တိုင်အောင် နေရာအနံ့ ကြိုးစား ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ရွှေဆံထိုးကို လုံးဝ မတွေ့ရပေ။

ဤတွင် အဒေါ်ဖြစ်သူသည် သူငယ်ကလေးအား ခေါ်ယူကာ “အဒေါ်ရဲ့ ရွှေဆံထိုးပျောက်သွားတယ်ကွယ်။ ဒီဆံထိုးဟာ အဒေါ် သိပ်ပြီး တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ။ ဒီဆံထိုးကို မင်း မတွေ့မိဘူးလားကွယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ သူငယ်ကလေးက “ဒီဆံထိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့မိပါဘူး အဒေါ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဤတွင် အဒေါ်က “ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်တွေလည်း နေရာအနှံ့ ရှာပြီးပြီ။ လုံးဝ မတွေ့ဘူး။ ငါတော့ မင်း ယူထားတယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူငယ်ကလေးသည် ဆံထိုးကို မိမိ မယူကြောင်း အတန်တန် ငြင်းဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက “သူ့တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း သက်သေပြသည့် အနေဖြင့် သစ္စာဆိုပြမည်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွာထိပ်က နတ်စင်ကိုသွားပြီး ကျွန်တော် အပြစ်မရှိကြောင်း နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပြပါမယ်”

အဒေါ်ဖြစ်သူလည်း သူငယ်ကလေး၏ စကားကို သဘောကျသွားသည်။ နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့တွင် သစ္စာဆိုတိုင်း မှန်လျှင် မှန်သလို၊ မှားလျှင် မှားသလို အမှုပေါ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နတ်စင်ရှိရာသို့ သွားကြသည်။ လူပရိသတ် အများအပြားလည်း သူတို့ကို ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြသည်။ နတ်စင်သို့ရောက်သော် လူငယ်ကလေးသည် နတ်ရုပ်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့သွားသည်။ ပြီးလျှင် ထိုနတ်ရုပ်ကြီး ခြေရင်း၌ ဦးညွတ်ကာ “အရှင် နတ်မင်း၊ တပည့်တော်ရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူက တပည့်တော်ကို သူ့ဆံထိုး ခိုးမှုနဲ့ စွပ်စွဲပါတယ်။ ဒီဆံထိုးကို တပည့်တော် လုံးဝ မခိုးပါဘူး။ တပည့်တော် နတ်စင်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်ပြပါမယ်။ တကယ်လို့ တပည့်တော် ဆံထိုးကို ခိုးတယ်ဆိုရင် တပည့်တော် လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခြေချော်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပါစေသား” ဟု သစ္စာဆိုလိုက်သည်။ နတ်မင်းသည် ထိုသစ္စာဆိုမှုကို ဂရုမပြု။ သူငယ်ကလေး ထိခိုက်အောင် ပြုလိုက်သည်။ ဤတွင် သူငယ်ကလေးသည် သစ္စာဆိုပြီး နတ်စင်ရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်ပြရာ ခြေချော်၍ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်ကြီးလည်း “ဟယ် သူငယ်ကလေး လဲကျသွားပြီ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ သူဟာ ဆံထိုး ခိုးသူပဲ” ဟူ၍ ရေရွတ် ပြောဆိုကြသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်တွေ့သောအခါ အဒေါ်ဖြစ်သူသည် သူ့တူကို အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတူအား “ဆံထိုးကို ခိုးသူ၊ ကျေးဇူးကန်းသောသူ” ဟု ဆိုကာ အိမ်မှ နှင်ချလိုက်လေသည်။

သူငယ်ကလေးလည်း ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် အိမ်မှ ဆင်းသွားရရှာသည်။ သူသည် အဒေါ်၏အိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ သွားကာ ဝမ်းရေးအတွက် ပင်ပန်းစွာ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရရှာသည်။ သူသည် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို ကြုံတွေ့ရသည်။ သူသည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူ ဖြစ်ရကား ထိုအခက်အခဲများကို အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှား

နိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် မင်းမုထမ်း အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့တွင် သူသည် သူ၏အိမ်ကို သတိရ အောက်မေ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်အပြန် လမ်းခုလတ်သို့ အရောက်တွင် သူသည် ယခင်က သွားရောက်ခဲ့သော နတ်စင်ကို သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်စင်သို့ သွားရောက်၍ နတ်စင်ရှေ့ တစ်နေရာတွင် အိပ်စက်သည်။ မအိပ်မီ ဘုရားရှိခိုးကာ မေတ္တာပို့သပြီးလျှင် အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်လာစေရန်လည်း ဆုတောင်းသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာဝင်သည်။

သူသည် အိပ်ပျော်နေစဉ် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် ကြွက်တစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ ထိုကြွက်သည် ပြောင်လက် တောက်ပသော ရွှေရောင် အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို အဒေါ်အိမ်၏ ကြမ်းပြင်အောက်ရှိ သူ၏ အသိုက်ရှိရာသို့ ချီသွားသည်ကို မြင်မက်သည်။

သူသည် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်း လန်နိုးသွားသည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ စောစောထကာ သူ့အဒေါ်၏အိမ် ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး ပြေးလာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သော် အဒေါ်ဖြစ်သူအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူလည်း ချက်ချင်းပင် အိမ်ဖော်များအား ကြမ်းခင်း များကို ဖယ်ရှား၍ ရှာဖွေစေသည်။

ထိုအခါ အိမ်သားများအားလုံး အံ့ဩသွားကြရသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုရွှေဆံထိုးကို ကြမ်းခင်းအောက်ရှိ ကြွက်သို့က်တစ်ခုထဲတွင် တွေ့ရသောကြောင့်ပင်။ ထိုအခါ အိမ်ဖော် အကြီးအကဲ တစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ခုကို သွား၍ သတိရသည်။ ယခင်က ရွှေဆံထိုးကို ကျောက် များဖြင့် စီခြယ်ရာတွင် ကော်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုကော်သည် ဖိနပ်အောက်ခံ ရာဘာများကို ကျို၍ ပြုလုပ်ထားသောကော် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် သားရေနဲ့ ရသောကြောင့် ကြွက်က ထို ကော် သုတ်ထားသည့် ဆံထိုးကို ချီသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လုလင်သည်လည်း အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ အဒေါ်လည်း သူ့အား ခွင့်လွှတ် ကာ တူဝရီးနှစ်ယောက် ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်စွာ ပြန်လည် ဆက်ဆံကြသည်။

သို့သော် လုလင်ကား မကျေနပ်ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် နတ်စင်သို့ ပြန်သွားသည်။ ထို့နောက် နတ်ရုပ်ကြီး၏ ရှေ့သို့သွားကာ “အရှင်နတ်မင်း၊ သင်သည် သစ္စာမစောင့်။ အမှန် တရားကို မမြတ်နိုး။ အသင်သည် ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘဲနှင့် အပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်အောင် ပြုခဲ့သည်။ ဒီအတွက် အသင့်မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် နောက်တစ်ခါ မမြင်ရပါစေသွား” ဟူ၍ ဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နတ်ရုပ်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ကိုယ်မှပြုတ်ကျ ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွားလေသည်။

ရွာသားတို့သည် နတ်ရုပ်ကြီးအတွက် မျက်နှာကို ပြန်လည် ထုလုပ် တပ်ဆင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် တပ်ဆင်ပြီး ခဏမှာပင် ကိုယ်မှ ပြုတ်ကျ ပျက်စီးသွားပြန်လေသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ရာ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ကွဲကြေ ပျက်စီးသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစကာ ထိုနတ်ရုပ်ကြီး မှာ မျက်နှာမရှိ။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသာ ဖြစ်နေလေသည်။ လူကြီးသူမများက “သစ္စာမစောင့်သဖြင့် နတ်ရုပ်ပင်လျှင် ကျိန်စာသင့်ရပေသည်” ဟူ၍ ဆိုစမှတ် ပြုကြပေသည်။

(တရုတ်ပုံပြင်)

ရွှေလည်ဆွဲ

တစ်ခါသော် ဘုရင့်မိဖုရား တစ်ပါးသည် ရေချိုးရန် ဥယျာဉ်တော် အတွင်းရှိ ရေကန် သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိဖုရားသည် သူနှင့်အတူ ရံရွှေတော် တစ်ဦးတည်းကိုသာ အဖော်အဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရေကန်သို့ရောက်သော် မိဖုရားသည် သူ၏အဝတ်များကို ချွတ်ကာ မြက်ခင်း ပေါ်တွင် စုပုံထားသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ အဖိုးတန် ရွှေလည်ဆွဲကိုလည်း ဖြုတ်၍ အဝတ်ပုံ ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် ရံရွှေတော်တို့သည် ရေကန်တွင်းသို့ ဆင်း ကာ ရေချိုးကြသည်။

ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ အလွန်ကြီးမားသော မျောက်မကြီးတစ်ကောင် ရှိသည်။ ထို မျောက်မကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်း ဟိုသည် ပြေးလွှား ပျော်မြူးနေတတ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ထိုမျောက်မကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာရာ မိဖုရား ချွတ်၍ ထားသော ရွှေလည်ဆွဲကို မြင်သွားသည်။ ရွှေလည်ဆွဲမှာ အရောင်တောက်ပပြီး လှပသည်။ ထို့ကြောင့် မြောက်မကြီးသည် အလွန် နှစ်သက်သွားသည်။ လည်ဆွဲကိုယူ၍ သစ်ပင်များ နောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ မိဖုရား ရေချိုးပြီး၍ ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသောအခါ သူ၏လည်ဆွဲကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ မိဖုရားသည် အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

သူသည် ဘုရင့်ထံသို့ သွားကာ “ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ သူခိုးတစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ လည်ဆွဲကို ခိုးသွားပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဘုရင်လည်း သူ၏ မှူးမတ်များကို ခေါ်ကာ “သူခိုးကို ရအောင် ဖမ်းခဲ့ကြ” ဟု အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

မှူးမတ်များလည်း ဥယျာဉ်တော် အတွင်းသို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဥယျာဉ်တော် အတွင်း၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ သူတို့သည် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရှာကြသည်။ တောထဲ တွင် သူဆင်းရဲ တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ သူဆင်းရဲသည် ထင်းခွေနေသည်။ သူသည် မှူးမတ်များကို မြင်သောအခါ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။

မှူးမတ်များကလည်း “သူခိုး၊ သူခိုး” ဟု အော်ကာ သူဆင်းရဲ၏ နောက်သို့ လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူဆင်းရဲကို ဖမ်းမိကြသည်။ သူတို့သည် သူဆင်းရဲအား ဘုရင့်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ဘုရင်က သူဆင်းရဲအား “မိဖုရားကြီးရဲ့ လည်ဆွဲကို မောင်မင်း ခိုးယူသလား” ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ သူဆင်းရဲက “တကယ်လို့ ငါက လည်ဆွဲကို မယူတဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပေမယ့် ဘုရင်က ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ငါ့ကို သတ်မှာပဲ” ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် “မှန်ပါတယ်၊ လည်ဆွဲကို ကျွန်တော်မျိုး ယူမိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်က “လည်ဆွဲကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ” ဟု မေးသည်။ “မြို့ထဲက သူကြွယ် တစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်” ဟု သူဆင်းရဲက ပြန်ဖြေသည်။

ဘုရင်လည်း သူကြွယ်အား ခေါ်စေသည်။ သူကြွယ် ရောက်လာသောအခါ ဘုရင်က “ဒီသူငယ် မောင်မင်းကို ရွှေလည်ဆွဲ ပေးသလား” ဟု မေးသည်။

သူကြွယ်လည်း ဤသို့ တွေးသည်။ ‘တကယ်လို့ ငါက လည်ဆွဲကို မပေးတဲ့အကြောင်း ပြောရင် သူဆင်းရဲခမျာ အသတ်ခံရရှာတော့မှာပဲ’ ထို့နောက် သူက “မှန်ပါတယ် အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးကို သူက လည်ဆွဲပေးပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။ “ဘယ်မှာ ထားသလဲ” ဟု ဘုရင်က မေးလျှင် သူကြွယ်က “မြို့ထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေးထားပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ဘုရင်လည်း ထိုမိန်းမကို ခေါ်စေသည်။ ရောက်လျှင် ရှေးနည်းအတိုင်း စစ်မေးပြန်သည်။ ဤတွင် ထိုမိန်းမကလည်း သူကြွယ်ကို ငဲ့ညှာကာ “မှန်ပါ၊ လည်ဆွဲကို သူကြွယ်က

ကျွန်မကို ပေးပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။ ဘုရင်က “ဘယ်မှာ ထားသလဲ” ဟု မေးပြန်ရာ “ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ထံ အပ်ထားပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ ဖခင်ကို ခေါ်ယူ စစ်မေးရာ ဖခင်ဖြစ်သူလည်း သမီးကို ငဲ့ညှာကာ “မှန်ပါ ပေးပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

သို့ စစ်မေးနေရင်း တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်သည် သူတို့လေး ဦးကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ “နောက်နေ့ နံနက်တွင် ဆက်လက် စစ်ဆေးမည်” ဟု ဆိုကာ နန်းတော်တွင်းရှိ အခန်း တစ်ခန်းထဲ၌ ထည့်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ မှူးမတ်များကိုလည်း ခေါ်ယူကာ ညအချိန်တွင် ထိုသူ လေးဦးတို့ မည်သို့ ပြောဆို တိုင်ပင်ကြသည်ကို အပြင်မှ တိတ်တဆိတ် နားထောင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မှူးမတ်များလည်း အခန်းအပြင်မှ နားထောင်နေကြသည်။

သူတို့ လေးဦးသည် အခန်းတွင်း၌ ရှိနေကြစဉ် သူကြွယ်က ဦးစွာ စတင်၍ သူဆင်းရဲ အား မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် လည်ဆွဲကို ကျုပ်ကို ပေးတယ်လို့ ပြောရတာလဲ”

“သူကြွယ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ကို ဆင်းရဲပါတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက် တတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ လည်ဆွဲကို မယူကြောင်းပြောရင် ဘုရင်က ကျွန်တော့်ကို သတ် မှာပဲ။ ဒါကြောင့် အသတ်ခံရမှာ ကြောက်ပြီး အရှင် သူကြွယ်မင်းကို ပေးတယ်လို့ လိမ်ညှာ ပြောမိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လည်ဆွဲကို မင်း တကယ်မယူဘူးပေါ့”

“မယူပါဘူးခင်ဗျာ၊ ယူဖို့ဝေးလို့ လည်ဆွဲကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးပါဘူး”

“အေး ငါလည်း အသတ်ခံရမှာစိုးပြီး တခြားလူတွေကို လွှဲချတာပဲ။ တခြားလူတွေလည်း အဆင့်ဆင့် လွှဲချတာပဲ။ တကယ်တော့ တို့အားလုံးဟာ သူခိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

မှူးမတ်များလည်း သူတို့ ကြားရသမျှကို အားလုံး မှတ်သားထားကြသည်။ နောက် တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သော် မှူးမတ်များသည် ဘုရင်ကြီးထံ အခစားဝင်ကာ “အခု ဖမ်း ထားတဲ့ လူတွေဟာ လည်ဆွဲကို ယူတဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဆင်းရဲ လည်ဆွဲကို လုံးဝ မယူပါဘူး။ ဒါကြောင့် လည်ဆွဲသူခိုးကို ရအောင် ရှာသင့်ပါတယ်” ဟု လျှောက်တင်ကြသည်။ ဘုရင်လည်း ဖမ်းဆီးထားသူ လေးဦးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူ၏ မှူးမတ်များအား လည်း သူခိုးကို ရအောင်ဖမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ မှူးမတ်များသည် စုဝေး တိုင်ပင်ကြ သည်။

အမတ်တစ်ဦးသည် အခြား မှူးမတ်များနှင့် မတူ၊ စဉ်းစားဉာဏ် ထူးချွန်သည်။ သူက အဖော် မှူးမတ်များအား “ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ မျောက်မကြီး တစ်ကောင် ရှိတယ်။ လည်ဆွဲ သူခိုးဟာ ဒီမျောက်မကြီးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ ဤတွင် မှူးမတ်တစ်ဦးက “ဒီမျောက်မကြီးကို ဘယ်လို ဖမ်းကြမလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ပညာရှိ အမတ်က “ကျွန်ုပ်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူသည် တောအုပ်တစ်ခု အတွင်းသို့ သွားကာ အခြား မျောက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းလာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုမျောက်ကို အိမ်သို့ ခေါ်လာပြီးလျှင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ပေး သည်။ ထို့ပြင် ထိုမျောက်ကို အင်္ကျီနီနှင့် ဦးထုပ်ပြာကို ဆောင်းပေးပြီး ဖန်ပုတီး တစ်ကုံးကို လည်း မျောက်၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်။ မျောက်သည် သူ၏ အဝတ်အစား များကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြေးသွား၍ သစ်ပင် တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ သည်။

ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ မျောက်မကြီးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်။ မျောက်မကြီးက “သူ့မှာသာ ပုတီးရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ရှိတာပဲ” ဟု ဆိုကာ အားကျမခံ သူဝှက် ထားသော ရွှေလည်ဆွဲကို ပြေးယူသည်။ ပြီးလျှင် ထိုလည်ဆွဲကို လည်တွင်ဆွဲကာ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။

မှူးမတ်များလည်း ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လျှင် မျောက်မကြီးကို လိုက်၍ ဖမ်းသည်။ မျောက်မကြီးသည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးရာ သူ့လည်ပင်းမှ လည်ဆွဲသည် ပြုတ်ထွက်ကာ မြေပေါ်သို့ ကျကျန်ခဲ့သည်။ မှူးမတ်များလည်း ထိုလည်ဆွဲကို ကောက်ယူကာ ဘုရင့်ထံ သွားရောက် ဆက်သကြသည်။

ဘုရင်လည်း အလွန် ဝမ်းသာ ကျေနပ်ကာ မှူးမတ်များအား ဆုတော် လာဘ်တော်များ ကို ချီးမြှင့်လေသည်။ ပညာရှိ အမတ်ကိုမူ ဆုချီးမြှင့်ရုံမက ချီးကျူးကာ ရာထူးတိုးမြှင့် ပေးသနား လေသည်။

(သီရိလင်္ကာပုံပြင်)

သွေးရင်းသားရင်း

တစ်ခါက ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့တွင် သား နှစ်ယောက် ရှိသည်။ မကြာမီပင် အဘိုးအိုသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဤသို့ ကွယ်လွန်သွားချိန်တွင် သားများအတွက် အမွေခွဲဝေ မပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သားကြီးသည် ဖခင်ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းအားလုံးကို အပိုင်စီးလိုက်သည်။ ညီငယ်ဖြစ်သူကိုမူ တဲစုတ်ကလေး တစ်လုံးနှင့် အသုံးပြု၍ မရလောက်အောင် ခြောက်သွေ့နေသော မြေကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကိုသာ ပေးသည်။

ဤသို့ အစ်ကိုဖြစ်သူက ရက်စက်သော်လည်း ညီငယ်သည် စိတ်မဆိုး။ သူသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မြေယာကို ကောင်းမွန်စွာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးပေးသည်။ ထို့ပြင် အစ်ကိုဖြစ်သူထံမှ ကျွဲနွားများကို ငှားရမ်းကာ သူပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်လေးကိုလည်း ကြိုးစား၍ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရှာသည်။ ညီငယ်ဖြစ်သူ၏ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးပေးမှုကြောင့် အစ်ကိုကြီး၏ လယ်ယာမှာ စိမ်းလန်း စိုပြည်ကာ သီးနှံအထွက် ကောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ညီငယ်၏ လယ်ယာမှာ မည်သည့် သီးနှံမျှ မထွက်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသလောက် ညီငယ်မှာ ဆင်းရဲ မွဲတေနေရှာသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ညီငယ်ပေါ်တွင် သနားကြင်နာမှု ကင်းမဲ့သလောက် သူ၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများကိုမူ အလွန်ပင် ချစ်ခင်သည်။ မိတ်ဆွေများအား ရင်းနှီးချစ်ခင် စွာ ဆက်ဆံသည့်ပြင် သူတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒများကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် ဤသို့သော စိတ်ထားမျိုး ရှိသော်လည်း သူ့ဇနီးမှာ ထိုသို့ မဟုတ် ပေ။ သူ့ဇနီးသည် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနှင့် ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ညီငယ်အပေါ် ပြုမူချက်များကို တားမြစ်ခဲ့သည်။

“မောင်ရယ်၊ ရှင်ဟာ ဘာကြောင့်များ မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ ကောင်းသလောက် ညီငယ်အပေါ်မှာ မကောင်းရတာလဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ညီငယ်အပေါ်မှာ ကြင်နာမှု အပြည့်နဲ့ ပေးကမ်း စောင့်ရှောက်သင့်ပါတယ်” ဟု ဇနီးသည်က သူ့အား ပြောသည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူက “ငါ့ညီက အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်လို့ သူ့ဝမ်းကို သူ ကျောင်း နိုင်ပါပြီ။ တကယ်လို့ သူ့ကို ကျွေးမွေး ပြုစုထားမယ်ဆိုရင် သူဟာ သူ့အား သူမကိုးဘဲ ငါတို့အပေါ်မှာ မှီခိုနေမှာပေါ့။ သူ့အား သူကိုးပြီး အလုပ် လုပ်ပါစေ။ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ လူတော် လူကောင်းတွေ ဖြစ်ပြီး ငါ့အပေါ်မှာလည်း သိပ်ကြင်နာကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ မေတ္တာကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့ကို ပေးကမ်း စွန့်ကြဲနေတာပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီငယ်ဟာ မောင့်ရဲ့ သွေးရင်း သားရင်းပဲ မဟုတ်လားကွယ်။ သွေးသားရင်းက အဆများစွာ ပိုပြီး အဖိုးတန်ပါတယ်။ တကယ် အရေးကြုံလာတဲ့ အခါကျရင် မိတ်ဆွေထက် ကိုယ့်သွေးသားက ပိုပြီး မေတ္တာထားတယ်၊ ကူညီတယ်ဆိုတာ မောင် မသိဘူးလား။ မောင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မောင့်ကို ပစ်ခွာသွားတဲ့ အခါကျမှ ညီငယ်ရဲ့ မေတ္တာကို မောင် ကောင်းကောင်း ကြီး နားလည်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ဇနီးသည်က ပြန်လည် ပြောဆိုသည်။

သို့သော် အစ်ကိုဖြစ်သူသည် သူ့ဇနီး၏ စကားကို နားမဝင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ‘အပို စကားများ’ ဟုပင် ထင်လိုက်သေးသည်။

တစ်နေ့သော် သူသည် အလုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဇနီးဖြစ်သူအား မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် တွေ့ရလေသည်။ သူက ဇနီးသည်အား အကျိုးအကြောင်း မေးရာ ဇနီးသည်က “အမလေး မောင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့တော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ကြပါပြီ။ မောင် အလုပ်သွားနေတုန်းမှာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်က အိမ်ထဲကို ဝင်လာပြီး အဝတ်တွေကို ခိုးတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့ခိုးကိုတွေ့ရော လန့်ပြီး ဝါးလုံးနဲ့ ရိုက်မိတယ်။ သူ့ခိုးဟာ လဲကျပြီး ကျောက်တုံး နဲ့ဦးခေါင်း ဆောင့်မိပြီး နေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး သေသွားပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက် နဲ့

သူခိုးရဲ့ အလောင်းကို ဖျာနဲ့ပတ်ပြီး ဝှက်ထားတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်” ဟု ပြောပြသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် မည်သို့ပြုရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ဇနီးသည်က “ဒီမြို့က မြို့ဝန်ကြီးဟာ မောင်နဲ့ ခင်မင်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလား။ သူက မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဆိုပြီး အပြစ်မယူရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရင်တော့ အကျဉ်းချခံရ မှာပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့အတူတူ မောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလား။ မောင်က သူတို့အပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာ ထားခဲ့တာပဲ။ မောင်အပေါ်မှာ သူတို့က ရိုင်းပျမယ် မထင်ပါဘူး” ဟု အကြံပေး သည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း ဇနီးသည်၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း လိုက်နာသည်။ သူသည် အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ၏အိမ်သို့ သွားသည်။ မိတ်ဆွေလည်း သူ့အား ကောင်းစွာ ကြိုဆို ဧည့်ခံသည်။ သို့သော် သူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသော အခါတွင်ကား ထိုမိတ်ဆွေသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ သူက သူ၏ဇနီးသည် ခရီးသွားနေခိုက်ဖြစ်၍ သူတစ်ဦးတည်း အိမ်တွင် ကလေးများကို စောင့်ရှောက်နေရကြောင်း၊ သူ မအားလပ်၍ ဤကိစ္စကို မဆောင် ရွက်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အခြားမိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံ သွားရောက် အကူအညီတောင်းရန် ပြောဆိုသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း ထိုအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကာ အခြားမိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံ သွားရောက် အကူ အညီ တောင်းခံပြန်သည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင် အစ၌ သူ့ကို ကောင်းစွာ လက်ခံသည်။ သို့သော် သူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ အကူအညီ တောင်း သောအခါတွင်မူ ထိုမိတ်ဆွေသည် အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ သူက မိမိသည် အသက် အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းကြောင်း၊ အလေးအပင်များကိုလည်း မမနိုင် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို ကူညီလိုပါသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကာ ငြင်းဆန်သည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း နောက်ထပ် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံသို့ သွားပြန်သည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည် လည်း အစတွင် ‘ကူညီမယ်’ ဟု ပြောသော်လည်း အကျိုးအကြောင်း သိရသောအခါ အလွန် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိုမိတ်ဆွေက သူ့မိခင်သည် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ၍ မိခင်ကို ထားခဲ့ကာ

mgysc.com

အခြားသို့ မသွားနိုင်ကြောင်း၊ သူသည် အစ်ကိုကြီးအား အလွန် ကူညီလိုပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရပါကြောင်း ပြောဆိုသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း လက်လျှော့ကာ အခြား မိတ်ဆွေများထံ ဆက်လက် အကူအညီ တောင်းခံပြန်သည်။ သို့သော် အားလုံးကပင် ငြင်းဆန်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစ်ကိုကြီး သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည် သေလုမြောပါး ဖြစ်အောင် ကြောက်ရွံ့နေသည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း အလွန်ကျနေသည်။ ထိုအခါ ဇနီးသည်က “ကဲ အချိန် လည်း အတော်လင့်သွားပြီ။ ဒီတော့ မောင့်ရဲ့ ညီလေးကိုပဲ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းပေ တော့။ မြန်မြန်သွားပါ။ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း ညီငယ်ထံ သွားရောက်သည်။ ညီငယ်သည် အကျိုးအကြောင်း သိရလျှင် အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ ချက်ချင်း လိုက်ပါသည်။ ဖျာလိပ်နှင့် ပတ်ထားသော အလောင်း ကိုလည်း မြှုပ်နှံပေးသည်။ ထို့နောက် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးသည် အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။

သူတို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ နံနက် အရုဏ်တက်နေပြီ။ သူတို့၏အိမ်သို့ ရောက်သော် အစ်ကိုကြီး သွားရောက် အကူအညီ တောင်းခဲ့သော မိတ်ဆွေများသည် မြို့ဝန်အား ခေါ်ဆောင် လာကာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ ပြန်လာသည်ကို တွေ့လျှင် ထိုမိတ်ဆွေ များက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အဖြစ်အပျက်ကို မြို့ဝန်အား ဝိုင်းဝန်း တိုင်ကြားကြ သည်။

မြို့ဝန်လည်း အစ်ကိုကြီးအား “မောင်မင်းဟာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် ဒီမှာရောက်နေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ကြံရာပါအဖြစ် ပြုလုပ်ဖို့ သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ မြို့ကြီးသားပီပီ ဥပဒေကို လိုက်နာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ အလောင်းမြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြပါ။ ပြီးတော့ တရားဥပဒေက ပေးတဲ့ အပြစ်ကို ခံယူပါ” ဟု ခက်ထန်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုလည်း အမိန့်အတိုင်း နာခံကာ မြှုပ်ထားသော နေရာသို့ မြို့ဝန်နှင့် အဖော်များအား ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ သို့သော် မြှုပ်ထားသော အရာကို ဖော်လိုက်သော အခါတွင်ကား အားလုံးပင် အံ့ဩသွားကြရသည်။ အကြောင်းမှာ သူခိုး၏ အလောင်းအစား ခွေးသေကောင် တစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ကြရသောကြောင့်ပင်။

ဤတွင် အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီးသည် မြို့ဝန်၏ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ အောက်ပါအတိုင်း ရဲရင့်စွာ ပြောကြားသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို သူ့ညီအရင်းထက် ပိုပြီးချစ်တယ်။ ကျွန်မက ဘယ်လိုပဲ ပြောပေမယ့် အမြင်မှန် မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ သူ့ကို ဆုံးမဖို့ နည်းလမ်း ရှာနေခဲ့ပါတယ်။ မနေ့ကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ခွေးကလေး သေသွားပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက် အကြံ့ရလာပြီး ခွေးသေကို လူသေအလောင်း ဟန်ဆောင်ကာ ကျွန်မခင်ပွန်းကို မိတ်ဆွေစစ်နဲ့ မိတ်ဆွေတု ခွဲခြား သိလာအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလည်း မိတ်ဆွေအစစ်နဲ့ အတူကို ခွဲခြားပြီး သိသွားပါပြီ။ မိတ်ဆွေထက် သွေးရင်းသားရင်း ဖြစ်တဲ့ သူ့ညီက သူ့အပေါ် သစ္စာရှိတာကို သိသွားပါပြီ။ အမြင်မှန် ရသွားပါပြီ။ ကျွန်မပြောတာ အားလုံးဟာ အမှန်ပါပဲ မြို့ဝန်မင်း”

မြို့ဝန်မင်းလည်း ကျေနပ်သွားသည်။ အစ်ကိုကြီးမှာလည်း အတိုင်းမသိ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်သွားရှာသည်။ သူသည် ညီငယ်၏လက်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ထားရှာသည်။ သူ့ကို ချစ်ခင်ဟန်ဆောင်ကာ သူ့ထံမှ လိမ်ညှာ စားသောက်ခဲ့ကြသော သူ၏ မိတ်ဆွေတု များကား ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရပ်နေကြသည်။ သူတို့၏ အပြစ်ကြောင့် အစ်ကိုကြီး၏ မျက်နှာကိုလည်း လုံးဝ မကြည့်ရဲကြတော့ပေ။ အစ်ကိုကြီးလည်း အမြင်မှန်ရသွားပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ဦး အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင် ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်သွားကြပေသည်။

(ဗိယက်နမ်ပုံနှိပ်)